

delse, at der er tale om et område, hvor kompetencen i føderale stater typisk er henlagt eksklusivt under de føderale myndigheder.

På den anførte baggrund er det regeringens opfattelse, at valuta- og pengepolitik må anses for et anliggende, der som følge af rigsenheden ikke kan overføres til de færøske myndigheder.

3.5. Betydningen af grundlovens § 3, 1. pkt.

Ovenfor er der peget på, at hensynet til rigsenheden og en række særlige bestemmelser i grundloven indebærer, at visse, nærmere angivne anliggender ikke kan overlades til de færøske myndigheder.

I tilknytning hertil kan rejses det spørgsmål, om bestemmelsen i grundlovens § 3, 1. pkt., hvorefter den lovgivende magt er hos regeringen (kongen) og Folketinget, herudover kan antages at sætte grænser for, i hvilket omfang det er muligt at overlade yderligere regeludstedende (lovgivende) kompetence til de færøsk myndigheder. Herom bemærkes følgende:

Det er fast antaget, at lovgivningsmagten kan overlade (delegere) sin kompetence. Bestemmelsen i grundlovens § 3, 1. pkt., antages imidlertid at være til hinder for en i saglig henseende ubegrænset delegation til forvaltningen. Endvidere antages det i den statsretlige litteratur om delegation af rigsmyndighedernes lovgivningskompetence, at der ikke kan delegeres i et omfang, der er afgrænset til, men udtømmende dækker et bestemt sagsområde.

Samtidig er det med den gældende færøske - og grønlandske - hjemmestyreløvs antaget, at grundlovens § 3, 1. pkt., ikke er til hinder for, at de færøske myndigheder bliver tillagt regeludstedende kompetence inden for nogle rummeligt angivne rammer. I overensstemmelse hermed må udtalelserne i den statsretlige litteratur om mulighederne for delegation af lovgivningskompetence anses for først og fremmest at tage sigte på tilfælde, hvor det overlades til den statslige forvaltning at udfærdige regler.

Til forskel fra sidstnævnte tilfælde, hvor der sker delegation til den statslige forvaltning, indebærer overladelser af regeludstedende kompetence til de færøske myndigheder alene, at de på-

gældende myndigheder opnår adgang til at udstede regler med virkning for en mindre, afgrænset del af riget - nemlig Færøerne. Dette taler for en antagelse om, at de begrænsninger, der gælder for at delegere til den statslige forvaltning, ikke umiddelbart kan overføres til tilfælde, hvor der er tale om overladelser af beføjelser til de færøske myndigheder.

Hertil kommer, at Færøerne i national, historisk og geografisk henseende indtager en særlig stilling i riget. Også de særlige færøske forhold kan derfor anføres til støtte for, at der er en meget omfattende adgang til at overlade regeludstedende kompetence på Færøerne til de færøske myndigheder.

Heroverfor står, at der efter grundlovens § 28 skal være to medlemmer i Folketinget, der er valgt på Færøerne. Heri kan siges at ligge en forudsætning om, at der inden for riget må være en række anliggender vedrørende Færøerne, der varetages af rigsmyndighederne, herunder Folketinget. Denne - i øvrigt vage og ubestemte - forudsætning kan imidlertid anses for opfyldt i kraft af de ovenfor under pkt. 3.2-3.4 nævnte forfatningsretlige begrænsninger i adgangen til at overføre beføjelser, der i dag tilkommer de danske myndigheder, herunder Folketinget, til de færøske myndigheder:

På den anførte baggrund finder regeringen ikke, at grundlovens § 3, 1. pkt., i sig selv sætter yderligere grænser for adgangen til at overlade regeludstedende kompetence til de færøske myndigheder.

3.6. Sammenfatning

Sammenfattende er det regeringens opfattelse, at det efter grundloven er muligt at overlade al lovgivende og administrativ kompetence på Færøerne til de færøske myndigheder bortset fra anliggender, hvor begrænsninger i adgangen til at overlade beføjelser antages at følge af hensynet til rigsenheden eller af særlige bestemmelser i grundloven om det enkelte anliggende.

Begrænsningerne omfatter følgende anliggender: statsforfatningen, statsborgerskab, Højesteret, udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitik samt valuta- og pengepolitik.